

Arrest

nr. 124 318 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat C. DRIESEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.I., verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten. U werd op 25/07/1979 te Rustavi geboren en bent getrouwd met I.T. (OV X).

Omwille van het feit dat uw man de oppositie in Georgië had gesteund kreeg hij problemen met de autoriteiten. In december 2009 besloot hij het land te verlaten en reisde naar België waar hij op 29/12/2009 een asielaanvraag indiende.

Tijdens zijn verblijf in België kwam hij te weten dat u ernstig ziek werd en besloot hij naar Georgië terug te keren zonder het CGVS asielgehoor af te wachten.

Op 01/03/2012 nam hij vrijwillig afstand van zijn asielaanvraag en keerde op 08/03/2012 terug naar Georgië.

Omwille van zijn problemen uit het verleden werd hij onder druk gezet om de United National Movement te steunen in de aanloop van de parlementsverkiezingen. Omwille van deze steun kreeg hij problemen met een machtig persoon binnen Georgian Dream die uiteindelijk als winnaar uit de verkiezingen van 2012 kwam.

Omwille van deze redenen vertrok u samen met uw man op 17/01/2013 uit Georgië en reisde naar België waar jullie op 20/01/2013 aankwamen.

De dag nadien dienden u en uw echtgenoot er een asielaanvraag in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot I.T. (CGVS p.2).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U verklaarde vervolging te vrezen omwille van uw politieke activiteiten in Georgië. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Zo legde u tegenstrijdige en vage verklaringen af betreffende de vervolgingsfeiten en de politieke activiteiten die dateren van voor uw eerste vertrek in 2009 uit Georgië.

U verklaarde dat u omwille van uw politieke activiteiten op 03/03/2007 werd opgepakt en dat u toen gedwongen werd om ontslag te nemen. Dit is de enige arrestatie die u aanhaalde (CGVS II p.5, 7, 8). In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS uit uw eerste asielaanvraag plaatste u diezelfde aanhouding in 2005 (Vragenlijst 3.1, 3.5; 1e AA dd 16/02/2010). Toen u hiermee geconfronteerd werd stelde u enkel dat het een fout moest betreffen (CGVS II p.8). Gezien het feit dat het jaartal tot 3 keer toe in de vragenlijst vermeld staat en u zich na voorlezing akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen gaat dergelijke verklaring niet op. Betreffende diezelfde aanhouding waren ook de verklaringen tussen u en uw vrouw tegenstrijdig. Zo verklaarde u dat u thuis werd opgepakt door politieagenten in burger (CGVS II p.9). Uw vrouw gaf initieel echter aan te denken dat zij uniformen droegen. Gevraagd naar hoe de uniformen eruit zagen bleek zij zich evenwel plots niet meer te herinneren of ze wel uniformen droegen. Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent, namelijk dat ze in burger waren, bleef zij erbij dat zij zich dit niet meer kon herinneren (CGVS vrouw p.4-5). Gezien een uniform een zeer zichtbaar kenmerk betreft en dit de enige aanhouding is die jullie aanhalen kan moeilijk worden aangenomen dat zij dergelijke duidelijk zichtbare kenmerken vergeten zou zijn.

Voorts verklaarde u dat u in september 2006 V.G. leerde kennen en dat hij u toen het voorstel deed om op actieve wijze de campagne van presidentskandidaat Patarkatsishvili te ondersteunen. U onderkende dat dit het moment was dat u interesse in de oppositie begon te tonen (CGVS II p.2, 7). U stelde verder dat u hier in januari 2007 door uw baas T. over werd gesproken en dat u op 03/03/2007 verplicht werd ontslag te nemen (CGVS II p.5-7). In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS uit uw eerste asielaanvraag stelde u echter dat u reeds in 2005 een gesprek had met uw baas (T.) die toen over uw sympathie voor Patarkatsishvili begon en stelde dat u uw mening moest herzien of u zou op valselijke wijze worden beschuldigd. Hierbij moest u uw ontslagbrief tekenen (Vragenlijst 3.1, 3.5; 1e AA dd 16/02/2010). Geconfronteerd met het feit dat u in de vragenlijst stelde dat u reeds in 2005 over uw politiek activisme door uw baas werd aangesproken terwijl u tijdens het CGVS-asielgehoor verklaarde dat u pas sinds september 2006 politiek actief werd door Patarkatsishvili te steunen, stelde u dat het een fout moest betreffen. U bleef erbij dat u pas in 2007 een gesprek met uw baas had over uw politieke activiteiten. U stelde er geen idee van te hebben wat het jaar 2005 in uw relaas deed (CGVS II p.7-8). Gezien dit jaartal toch meermaals in de vragenlijst staat vermeld en u zich na voorlezing middels uw handtekening akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen is dergelijke uitleg niet afdoende om de voormelde tegenstrijdigheden te verklaren.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde over uw politieke activiteiten van toen. U stelde dat u actief campagne voerde voor presidentskandidaat Patarkatsishvili en dat u een hogere post werd beloofd. Gezien het belang voor u dat hij de verkiezingen zou winnen- u had reeds voor de verkiezingen enkele gesprekken gehad met uw bazen die u waarschuwden voor het risico dat aan dergelijke activiteiten is verbonden- kan worden verwacht dat u zich afdoende op de hoogte hield van factoren die de overwinningsskansen van uw kandidaat konden

beïnvloeden. U stelde dat u tot het moment van de verkiezingen nooit bezorgd bent geweest of getwijfeld hebt aan zijn kansen om de verkiezingen te winnen. U gaf ook aan dat hij op de steun van de meeste oppositiepartijen kon rekenen (CGVS III p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat Patarkatsishvili kort voor de presidentsverkiezingen van 2008 genoemd werd in een omkooptschandaal en dat hij kort voor de verkiezingen verklaarde dat hij zich uit de presidentsverkiezingen zou terugtrekken. Enkele dagen later kwam hij evenwel op deze woorden terug. Voorts blijkt uit diezelfde informatie dat Patarkatsishvili (kort voor de verkiezingen) maar op weinig steun binnen de oppositie kon rekenen. Verder werd algemeen aangenomen dat Patarkatsishvili geen grote rol in de verkiezingen zou spelen, maar dat vooral de gemeenschappelijke kandidaat van een coalitie van 9 oppositiepartijen, Gachechiladze, en zittende president Saakasvili de verkiezingen zouden bepalen (landeninformatie 1-4). Het feit dat uw kandidaat kort voor de verkiezingen in opspraak kwam omdat hij beschuldigd werd van omkoping van een hoge ambtenaar, maakt het weinig aannemelijk dat u, die actief campagne voor hem zou hebben gevoerd, van enige controverses rond hem in de aanloop naar de verkiezingen niets zou hebben gemerkt (CGVS III p.3). Dat uw vertrouwen in de overwinning van uw kandidaat klaarblijkelijk op geen enkel moment wankelde komt evenmin overtuigend over in het licht van de aankondiging van uw kandidaat dat hij zich uit de verkiezingen zou terugtrekken. Dergelijke aankondiging doet immers op dat moment de facto al zijn kansen op een verkiezingsoverwinning teniet. Ook over het uiteindelijke verkiezingsresultaat bleek u onaannemelijk onwetend te zijn. Gevraagd waar Patarkatsishvili in de verkiezing eindigde, dacht u dat hij tweede, achter Saakasvili, werd. U had er geen enkel idee van hoeveel stemmen hij had behaald, zelfs een schatting wilde u niet doen (CGVS III p.3-4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat Patarkatsishvili pas derde eindigde (met slechts 7 procent van de stemmen) op ruime afstand van Gachechiladze die tweede werd met ruim 25 procent van de stemmen (landeninformatie 4). Voor iemand die actief betrokken was in de verkiezingscampagne en zijn toekomst hiervoor op het spel zette, is het niet aannemelijk dat u absoluut niet wist hoeveel stemmen uw kandidaat had gehaald noch op de hoeveelste plaats hij was geëindigd. U wist klaarblijkelijk zelfs niet dat een andere kandidaat van de oppositie hem was voorafgegaan.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid als zou u op actieve wijze campagne hebben gevoerd voor Patarkatsishvili en uw bewering als zou u omwille van deze reden zijn vervolgd.

De politieke activiteiten en de vervolgingsfeiten die u omwille van deze activiteiten hebt gekend nadat u in 2012 Georgië terugkeerde kon u evenmin aannemelijk maken. Wederom werden zwaarwichtige tegenstrijdigheden vastgesteld.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de problemen uit 2012 verbond met de vervolgingsproblemen die u voor 2009 hebt meegemaakt. U stelde immers dat u op het voorstel van de mensen uit de United National Movement om hen te steunen inging om de problemen uit het verleden te vermijden. U gaf hierbij aan dat zij anders uw bedrijf zouden blokkeren (CGVS III p.4-5). Gezien reeds werd vastgesteld dat u dergelijke problemen niet aannemelijk kon maken is er dan ook weinig reden om aan te nemen dat u dergelijk voorstel heeft gekregen. U stelde immers dat u via uw broer deze mensen zelf heeft aangezocht omwille van de problemen van vroeger. Gezien de reden waarom u de mensen aanzocht die u dergelijk voorstel deden niet geloofwaardig is, wordt de geloofwaardigheid dat u een afspraak, die bepaalde dat u op actieve wijze de United National Movement moest steunen, heeft gemaakt reeds in ernstige mate aangetast.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over nagenoeg alle vervolgingsproblemen die u na uw terugkeer naar Georgië aanhaalde. U stelde dat de problemen met G. begonnen, of in elk geval ernstig werden, toen u het tijdens een meeting aan de stok kreeg met hem (CGVS II p.14-15, CGVS III p.6). Toen u gevraagd werd of uw medestanders van de United National Movement zichtbare tekens, vlaggen of kledij droegen die op hun lidmaatschap van deze partij wezen, ontkende u dat jullie dergelijke zaken tijdens deze meeting droegen (CGVS III p.7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt evenwel dat jongeren onder leiding van uw vriend N.C. T-shirts van de United National Movement tijdens deze meeting droegen (zie landeninformatie 5). Geconfronteerd met deze informatie stelde u dat u begrepen had of u dergelijke zaken droeg. Gezien duidelijk werd gevraagd of u of anderen zaken tijdens die meeting droegen die op jullie lidmaatschap duidde en u in de 'we' vorm op deze vraag antwoordde is dergelijke uitleg niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren (CGVS III p.7).

Ook betreffende de bedreigingen die u nadien zou hebben gekregen, legde u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde dat u in oktober merkte dat uw kippen waren vergiftigd. Het was evenwel pas in december, toen u door een onbekend nummer werd gebeld maar niettemin de stem van G. herkende, dat u beseftte dat uw kippen moedwillig door hem werden gedood. Hij stelde toen immers dat

u hetzelfde lot als uw kippen zou ondergaan. Tot dit moment zou u nooit door G. zijn gebeld (CGVS III p.9-10). Tijdens het eerste CGVS- asielgehoor (dd 05/02/2013) had u echter verklaard dat u enkele dagen nadat uw kippen werden vergiftigd gebeld werd door een onbekend nummer. U herkende evenwel de stem van G. die stelde dat u zich niet rustig had gehouden en dat u problemen voor uzelf had gecreëerd. Hierna zou hij u nogmaals gebeld hebben met de boodschap dat u hetzelfde lot als uw kippen zou ondergaan (CGVS I p.15). Geconfronteerd met uw vorige verklaringen, namelijk dat u in die periode meermaals door G. werd gebeld, stelde u dat u zich moeilijk kon concentreren gezien uw vrouw op bevallen staat en dat u niet meer wist of G. u ook voor december had gebeld (CGVS III p.10). Gezien het feit dat u betrekkelijk vlot over andere zaken in uw relaas kon praten en dat deze bedreigingen centraal in uw relaas staan is het niet aannemelijk dat u zich dit niet meer kon herinneren of dat dit aan een concentratieprobleem is te wijten.

Voorts gaf u aan dat uw schoonbroer omwille van u door G. in het ziekenhuis werd geslagen. Tijdens het tweede CGVS asielgehoor (dd 02/04/2013) stelde u dat dit op 18/02/2013 plaatsvond. Door deze slagen moest hij 10 dagen in het ziekenhuis blijven. U gaf aan dat al zijn ribben gebroken waren en dat zijn longen zich in een slechte toestand bevonden (CGVS II p.15). Ook tijdens het derde CGVSasielgehoor (dd 21/01/2014) gaf u aan dat uw schoonbroer omwille van u door G. werd geslagen. Opmerkelijk genoeg was u niet meer in staat te zeggen in welke maand dit incident had plaatsgevonden. U kon enkel zeggen dat het in lente was. Betreffende de verwondingen gaf u enkel aan dat zijn nieren waren beschadigd. Gevraagd u of nog andere zaken over zijn verwondingen of zijn medische toestand kon zeggen, stelde u vaagweg dat hij kneuzingen had. Pas toen u met uw vorige verklaringen werd geconfronteerd, namelijk dat zijn ribben waren gebroken en zijn longen ernstig werden beschadigd, gaf u aan te denken dat ook zijn longen en zijn ribben waren beschadigd (CGVS III p.11). Het is echter niet aannemelijk dat u dergelijke ernstige verwondingen tijdens het laatste CGVS – asielgehoor niet uit eigen beweging aanhaalde. Er kan immers van u worden verwacht dat u enigszins coherente verklaringen over de verwondingen van uw schoonbroer en het tijdstip waarop dit ernstig feit zou hebben plaatsgevonden, kan afleggen. Dit is echter klaarblijkelijk niet het geval.

Naast de talrijke tegenstrijdigheden kan ten slotte nog worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u niet in staat was de naam te geven van de kandidaat die voor de United National Movement in uw regio opkwam (CGVS III p.8, 11). U was immers actief bij de campagne betrokken en u moest mensen overtuigen om op de United National Movement de stemmen. Redelijkerwijs kan dan ook worden verwacht dat u minstens de naam zou weten van de persoon die in uw regio voor de United National Movement opkwam.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en door uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs, de geboorteaktes van jullie kinderen, het diploma van 'business management', uw identiteitskaart en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven. De foto's waarop u in politieuniform poseert en het diploma van de politieacademie indiceren dat u als politieagent heeft gewerkt wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De overlijdensakte van uw vader geeft aan dat hij dat hij in 2009 aan hersenbloeding overleed. Dit wordt evenwel nergens in deze beslissing in twijfel getrokken"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, I.T..*

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 124 317 van 21 mei 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van I.T. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift van 6 maart 2014 de *“Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Binnenlandse Zaken, aan als eerste verwerende partij.*

2.2. *Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147).*

De in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot haar bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige partij die dienstig tot verweer kan worden geroepen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 maart 2014 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 52/2 § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing stelt dat het dossier een situatie betreft conform artikel 52/2, § 1 van de vreemdelingenwet, waarbij de beslissing binnen twee maanden nadat de minister of zijn gemachtigde ter kennis heeft gebracht dat België is voor de behandeling van het asielverzoek, genomen moet worden, maar dat de beslissing (zie het verzoekschrift, p. 3) “slechts werd genomen één jaar na het indienen van zijn asielaanvraag en dat hij bovendien tot driemaal toe werd gehoord door het CGVS”.

Wat betreft de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over het jaartal van zijn arrestatie, voert verzoeker aan (zie p. 4) “dat hij tijdens de drie grote interviews bij het CGVS nooit over het jaartal 2005 heeft gesproken” en dat hij “pas in het midden van het tweede CGVS interview geconfronteerd (werd) met de vaststelling dat in zijn DVZ interview het jaartal 2005 was vermeld”. Hij stelt het onredelijk te vinden om zijn verklaringen in twijfel te trekken “op grond van een fout die in 2010 in het DVZ gehoor is geslopen”.

Volgens verzoeker maakt de vraagstelling naar (zie p. 4) “een moment van echte bezorgdheid” een bizarre en zelfs vage vraagstelling uit; hij vindt het (zie p. 5) “evident dat verzoeker als politieke medestander van Patarkatsishvili niet bezorgd is” gezien hij deze partij steunde “omdat zijn salaris slecht was en zijn familie onderhouden moest worden en omdat deze kandidaat hem weer toekomstperspectief zou bieden”. Volgens hem is het “genoegzaam bekend dat vele mensen hun leiders of kandidaten blindelings vertrouwen”.

Verzoeker hekelt tevens het feit dat hij nooit met de informatie aangaande het omkoopschandaal werd geconfronteerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

Waar de commissaris-generaal stelt dat de vervolgingsproblemen van verzoeker na zijn terugkeer naar Georgië in 2012, niet geloofwaardig zijn omdat zijn eerdere problemen niet geloofwaardig waren, stelt verzoeker dat dit een cirkelredenering betreft.

De tegenstrijdigheden aangaande het al dan niet dragen van herkenbare kledij van het "United National Movement" (UNM) op de meeting en de bedreigingen na het incident, is volgens verzoeker respectievelijk (zie p. 5) "geen doorslaggevend element", "een minieme vergissing".

Ook de weerhouden incoherenties in zijn verklaringen inzake de aanval op zijn schoonbroer zijn volgens hem "minieme verschillen"; volgens hem lijkt het erop dat de commissaris-generaal (zie p. 5) "daadwerkelijk intensief is moeten gaan zoeken om toch maar een tegenstrijdige of onnauwkeurige verklaring te kunnen vinden in het relaas van verzoeker".

Verzoeker stelt dat de naam van de regionale kandidaat van UNM (zie p. 5) "hem toen ontglipte door de stress en het lange intensieve interview".

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de situatie in Georgië, waar er sprake is van (zie p. 6) "mensenrechtenschendingen op grote schaal baar aanleiding van verkiezingscampagnes en in gevangenissen" en een "klimaat van repressie ten aanzien van politieke opposanten en gevangenen"; verzoeker verwijst dienaangaande naar een jaarrapport van "Human Rights Watch" van 2013, waarin gesteld wordt dat activisten van de oppositie problemen kunnen ondervinden en dat de verkiezingen van 2012 (zie p. 6) "gepaard gingen met gewelddadige intimidatie ten aanzien van opposanten".

Volgens verzoeker is de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd of (zie p. 6) "zelfs volledig afwezig" en aldus in strijd met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, ondergeschikt het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal ten einde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.

3.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift "Jaarrapport 2003 Human Rights Watch Georgië".

4. Beoordeling

4.1.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.1.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.2.1. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan de door verzoeker verklaarde problemen vóór zijn eerste vertrek uit Georgië in 2009, gelet op (i) zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn aanhouding (zie het verhoorverslag van 2 april 2013, p. 5, 7, 8; zie "vragenlijst" van 16 februari 2010, vraag 3.1, 3.5); (ii) de incoherente verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over het feit of de politieagenten al dan niet uniformen droegen toen ze verzoeker hebben opgepakt (zie het verhoorverslag van 2 april 2013, p. 9; zie het verhoorverslag van vrouw, p. 4-5); (iii) verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het moment wanneer hij actief werd in de oppositie en het gesprek met zijn baas (zie het verhoorverslag van 2 april 2013, p. 2, 5-7; zie "vragenlijst" van 16 februari 2010, vraag 3.1, 3.5); (iv) zijn onwetendheid over de overwinningsskansen van zijn kandidaat (zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 3) en over het uiteindelijke verkiezingsresultaat (zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 3, 4).

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker aangaande zijn aanhouding, "tijdens de drie grote interviewen bij het CGVS nooit over het jaartal 2005 heeft gesproken" en dat hij "pas in het midden van het tweede CGVS interview geconfronteerd (werd) met de vaststelling dat in zijn DVZ interview het jaartal 2005 was vermeld", doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker deze enige arrestatie op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde in 2005 en op het Commissariaat-generaal situeerde in het jaar 2007.

Waar hij het in zijn verzoekschrift onredelijk acht om zijn verklaringen in twijfel te trekken "op grond van een fout die in 2010 in het DVZ gehoor is geslopen", ziet de Raad niet in hoe verzoeker zodoende zijn tegenstrijdige verklaringen kan verschonen.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar verzoeker het in zijn verzoekschrift "evident (vindt) dat verzoeker als politieke medestander van Patarkatsishvili niet bezorgd is" gezien hij deze partij steunde "omdat zijn salaris slecht was en zijn familie onderhouden moest worden en omdat deze kandidaat hem weer toekomstperspectief zou bieden" en gezien het "genoegzaam bekend (is) dat vele mensen hun leiders of kandidaten blindelings vertrouwen", antwoordt de Raad dat het wel degelijk onaannemelijk is dat verzoeker verklaarde tot op het moment van de verkiezingen nooit bezorgd te zijn geweest of getwijfeld te hebben aan de kansen van Patarkatsishvili, hoewel uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Patarkatsishvili kort vóór de presidentsverkiezingen van 2008, genoemd werd in een omkoopschandaal en hij vlak vóór de verkiezingen zelfs verklaarde zich uit de verkiezingen terug te trekken -wat hij later terugnam-.

Van iemand die actief betrokken was in de verkiezingscampagne en bovendien een persoonlijk belang had bij de overwinning, kan wél degelijk een betere kennis worden verwacht over de overwinningsskansen van zijn kandidaat.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker nooit met deze informatie aangaande het omkoopschandaal werd geconfronteerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen maar laat de schamelheid van zijn kennis ongemoeid.

Gezien geen geloof wordt gehecht aan de problemen van verzoeker omwille van zijn politieke activiteiten vóór zijn eerste vertrek uit Georgië in 2009, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn problemen na zijn terugkeer in 2012, gezien verzoeker verklaarde dat hij inging op het voorstel van de "United National Movement" om zijn problemen uit het verleden te vermijden (zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 4, 5).

De Raad gaat niet akkoord met de opmerking van verzoeker in het verzoekschrift dat dit een cirkelredenering betreft; gezien aan de eerste problemen geen geloof werd gehecht, zijn ook de problemen die verzoeker beweert in nasleep daarvan te hebben ondervonden, ongeloofwaardig.

De ongeloofwaardigheid van deze problemen wordt bevestigd door de vaststelling dat (i) verzoeker verklaarde dat zijn medestanders tijdens de meeting geen zichtbare tekens, vlaggen of kledij droegen die op hun lidmaatschap van de UNM wezen (zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 7), hoewel uit de informatie in het administratief dossier het tegenovergestelde blijkt; (ii) verzoeker incoherente verklaringen aflegde over het aantal malen dat hij door G. werd opgebeld nadat zijn kippen waren vergiftigd (zie het verhoorverslag van 5 februari 2013, p. 15; zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 9-10); (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het incident waarbij zijn schoonbroer door G. in het ziekenhuis werd geslagen (zie het verhoorverslag van 2 april 2013, p. 15; zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 11); (iv) verzoeker niet in staat was de naam te geven van de kandidaat die voor de UNM in zijn regio opkwam (zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 8, 11).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de incoherentie aangaande het al dan niet dragen van herkenbare kledij van het UNM op de meeting "geen doorslaggevend element" is, dat de tegenstrijdigheden met betrekking tot de bedreigingen na het incident "een minieme vergissing" zijn en dat de incoherenties inzake de aanval op zijn schoonbroer "minieme verschillen" zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker zich ertoe beperkt deze vaststellingen te minimaliseren, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

De bewering in het verzoekschrift dat de naam van de regionale kandidaat van UNM "hem toen ontglipte door de stress en het lange intensieve interview", wordt niet aanvaard. De Raad wijst erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks "de stress en het lange intensieve interview", bij machte moet zijn de essentiële elementen van zijn asielrelaas weer te geven.

Een verhoor dat enige tijd duurt biedt de asielzoeker de mogelijkheid zich zeker nadat de eerste stress is weggeëbd, alle belangrijke gegevens voor de geest te halen en een coherent relaas te vertellen.

Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat de niettegenstaande artikel 52/2, § 1 van de vreemdelingenwet, de beslissing "slechts werd genomen één jaar na het indienen van zijn asielaanvraag en dat hij bovendien tot driemaal toe werd gehoord door het CGVS", merkt de Raad vooreerst op dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de duur van de asielprocedure nu hij tijdens zijn verblijf in het onthaalland langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

4.2.2. Subsidiaire beschermingsstatus

Aangaande de subsidiaire bescherming voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat er door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden met de situatie in Georgië, waar er volgens hem sprake is van "mensenrechtenschendingen op grote schaal baar aanleiding van verkiezingscampagnes en in gevangenis" en een "klimaat van repressie ten aanzien van politieke opposanten en gevangenen"; hij verwijst dienaangaande naar een jaarrapport van "Human Rights Watch" van 2013, waarin gesteld wordt dat activisten van de oppositie problemen kunnen ondervinden en dat de verkiezingen van 2012 "gepaard gingen met gewelddadige intimidatie ten aanzien van opposanten".

Gezien geen geloof wordt gehecht aan het politiek activisme van verzoeker en zijn problemen dientengevolge, toont hij ook niet aan dat de door hem geciteerde informatie op hem van toepassing is.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat er wat verzoeker betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat er in Georgië sprake is van “mensenrechtenschendingen op grote schaal baar aanleiding van verkiezingscampagnes en in gevangenis” en een “klimaat van repressie ten aanzien van politieke opposanten en gevangenen”, waarvoor hij verwijst naar een jaarrapport van “Human Rights Watch” van 2013, waarin gesteld wordt dat activisten van de oppositie problemen kunnen ondervinden en dat de verkiezingen van 2012 “gepaard gingen met gewelddadige intimidatie ten aanzien van opposanten”, toont niet aan dat er in Georgië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 48/4, § 2, c) beoogt immers slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

4.2.3. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE